

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Vi alla

TIDSKRIFT FÖR GÖTEBORGS UNGDOMSLEDARE

I detta nummer:

Serierna — lärarna — skolan

Vad ungdomsdagarna skall innehålla

Ungdomsgårdsidrott

Folkskollärare Sven Bergman skriver om
Boken och tonårsungdomen

FN-arbetet behöver flera medhjälpare

Ung konst till ungdomsgårdarna

Recensioner

NR 3

APRIL 1954

ÄRGÅNG 3.

UTGIVEN AV:
GÖTEBORGSUNGDOMENS
SAMARBETSORGANISATION
OCH
CENTRALKOMMITTÉN
FÖR UNGDOMSRÅDEN

PRIS 75 ÖRE

MOTORCYKLAR

Motorcykeldelar beg., till de flesta
märken köpes och säljes.

MOTORFIRMAN

JAP OLIVEDALS-GATAN 3
Tel. 12 69 34

STYRELSE!

*Gäller det trycksaker
alla slag —*

KONTAKTA

VÄSTAN A-B

Andra Långgatan 20 — Tel. 12 98 48

Färghandla

i

Haga Färg & Kemikalieaffär

Linnégatan 32 A

Tel. 14 18 14

SPECIAL

cykelverkstad

VINKELGATAN 3

Tel. 20 21 55

Alla slags reparationer

MOPEDER - CYKLAR - MOTORCYKLAR

RESTENÄS-SKOLAN

Internatläroverk på kristlig grund
för pojkar och flickor.

Naturskönt läge i Bohuslän.

4-årig realskola. - Statsstipendier.

Låga elevavgifter. - Examensrätt.

Konfirmandundervisning 16/7—18/8.

Begär prospekt från

RESTENÄS-SKOLAN

Ulvesund. - Telefon Uddevalla 203 25

NÄR det gäller

TYGER

Köp bra — köp billigt

Gå till

A-B Götaboden

Korsgatan 9, Göteborg
(Hörnet Drottninggat.) Telefon 13 51 21

Annonsera i

»VI ALLA»

Tel. 24 56 25

Ingeborg Carlssons MODEAFFÄR

S:a Larmgatan 2 (mitt emot Hyrverket)

Telefon 11 74 09

- SPECIALAFFÄR I DAMHATTAR -

SERIERNÄ

Byggmästaren Ture Blomqvists appell i februari-numret och ännu mera den rad av deklamationer, som medarbetare i olika föreningar sedan lämnade i mars-numret, väckte på nytt uppmärksamhet för ungdomens läsning av s. k. serier, Fantomen, Tarzan, Stålmannen och vad de nu heter alla. Att angreppet på okulturen kom att rikta spetsen mot just serieläsandet var ingen tillfällighet. Frågan har länge intresserat både proffs och amatörer bland ungdomsledare och naturligt nog i första hand lärarna. Ett gott grepp på frågan fick man redan genom överläraren Lorentz Larsons undersökning: *Ungdom läser* (1947).

Frågan har senare bl. a. varit föremål för motion i riksdagen och undersökes f. n. av en kommitté, som tillsatts av riksorganisationer för lärare, målsmän och bildningsarbete.

Särskild aktualitet har frågan erhållit i vår stad därigenom att folkskolestyrelsen på initiativ av sin ledamot, folkskolläraren Evald Fransson, för sin del tillsatt en kommitté med uppdrag att utreda frågan om skolungdomens förströelseläsning.

I samband därmed har problemet tagits upp på föräldramöten i de olika skoldistrikten.

Redaktionskommittén har funnit det angeläget att i detta läge informera stadens ungdomsledare om den pågående debatten. Sålunda har detta nummer blivit ett »seriemagasin», där tyngdpunkterna utgöres av dels en presentation av vad lärarpress innehållit i frågan dels ock en instruktiv artikel om hur boken kan användas bland tonårsungdom.

Skeptikern står här färdig med påpekandet, att platt intet kan åstadkommas. Serieproducenterna kommer att försvara sig med att de säljer, vad allmänheten vill ha. Men vederbörande torde inte vara mindre lyhörda för

påtagliga marknadsskiftningar än sådana varuförmedlare, som tillhandahåller nyttoartiklar. Om det är så, som det stundom hävdas, att redan debatten verkar irriterande på serieutgivarna, så torde en syn- och hörbar opinion ha än större förutsättningar att göra sig gällande.

lämnar vi ordet till Åke Östberg, som för mångas räkning tackar folkdanslaget Victoria för en fin fest.

Att forma ett program på ett papper vid en tävling lockar ju, förklarligt nog, till programpunkter, som ofta inte går att realisera. Man hyste nog allmänt den farhågan inför programtävlingen vid den weekendkurs, som anordnades i Stenungsund våren 1953. När därför 1:a pristagaren, folkdanslaget Victoria, lät göra sitt förslag till verklighet, blev man nyfiken.

Programmet: »Bohusafton» hölls i Bjurslättsskolan lördagen den 6 mars.

Spelmanslaget inledde med låtar, varefter de olika programpunkterna följde varandra, allt från den muntra Skaftökadriljen fram till slutpunkterna, kaffedrickande och därefter lekar och danser för den cirka 200 personer starka publiken. Ett fint avbrott i programmet var presentationen av Bohusläns gamla byggedräkter. Mjuka och behagliga färger, fria från all den grannlåt som flera andra landskaps byggedräkter är belastade med. Ett särskilt tack härför till arrangörerna och likaså till alla de övriga organisationer, som tagit till sin uppgift att stödja den lilla bygdekultur, som ännu existerar inom vårt samhälle.

När får vi se tvåans och treans program realiserade???

Serierna — lärarna — skolan

Aktuella glimtar ur lärarpress

I **Folkskolan** — Svensk lärartidning (Nr 9/1953) har folkskolläraren Evald Fransson under rubriken **Serielitteraturen** — ett uppfostringsproblem granskat och analyserat seriernas ställning och verkningar i kulturlivet. Han anför de skäl som talar för att serierna verkar förråande och sänker läsfärdigheten. Bildens fullständiga dominans synes vara rent krisskapande.

»— När det gäller barnens enligt all erfarenhet för miljön känsliga psyken, måste farhågor inför serieläsningens risker ha starkt fog för sig. Seriemagasinetens råa innehåll, givet i bastanta och nära nog dagliga doser, måste anses påverka barnens mentalitet i aggressiv riktning och bibringa dem den uppfattningen, att våldet ingår i samlevnadens beteendemönster.

— Då texterna är korta och ofta att beteckna som språkliga missfoster, kommer många barn att växa upp i en literär miljö, som utarmar språksinnet och ger bristande övning i lästeknik. Enär på läsförmågan i stor utsträckning även vilar färdigheterna att uttrycka sig i tal och skrift, blir resultatet en försämring av modersmålsundervisningens samtliga grenar.

— Inför bildens segertåg i film, reklam, serier och television har det på-

ståtts, att på kulturmedlens område en revolution inträtt, jämförlig med boktryckarkonstens. Särskilt ungdomens alltmer markerade dragning till det visuella tyder på att vi är inne i en ny expansiv epok: Tittartiden. De flesta inlägg, som gör denna karakteristik riktig, tenderar att passivisera människorna.

— Problemet bör på tidigt stadium beröras i undervisningen och vägledning ges. Då hemmens hållning är avgörande, är det nödvändigt med upplysning bland föräldrarna. Från samhällets ledande organ och personligheter finns anledning att efterlysa en mera kulturmedveten hållning.

— I kommunernas egna väntrum för patienter och besökande borde man kunna slippa se borden belamrade med seriemagasin.»

I nr 1—2/1954 av samma tidskrift har lektorn Göte Klingberg vid folkskoleseminariet i Falun anmält en från Evald Fransson i själva språkfrågan något avvikande mening. Sedan Klingberg redovisat en undersökning av språket i de 7 vanligaste seriemagasineten beträffande ordförrådets storlek, förekomsten av slangord, onomatopoetiska ord (GR-R, tjong, OOOOFF osv.), tryckfel samt meningarnas längd kommer han fram till följande sammanfattning:

Bild- och textprov

- »1. Ordförrådet i de mest lästa seriemagasinen visar sig vara av samma storleksordning som i ett antal representativa barnböcker och läroböcker.
2. Slangord och onomatopoetiska ord spelar en försvinnande liten roll i dessa seriemagasins text.
3. Felstavade ord förekommer praktiskt taget ej.
4. Medeltalet ord per mening är i dessa seriemagasin mindre än i representativa barnböcker och läseböcker (6—7 ord per mening mot 9—14). Meningar på upp till 35 ord har dock påvisats.
5. Serien som framställningsform kan ej tänkas medföra en utarmning av ordförrådet eller minska läsfärdigheten hos sina läsare. Behovet av stilistiskt, innehållsmässigt och moraliskt högtstående barnböcker kvarstår dock självfallet. Likaså måste nya, konstnärligt och innehållsmässigt mera högtstående serier än många av de nuvarande skapas.
6. Serien som framställningsform bör kunna utnyttjas i praktisk pedagogik i större utsträckning än nu. Särskilt bör deras möjligheter tas i anspråk vid arbetet med lässvaga barn, det må röra sig om yngre barn eller om äldre barn med läs-svårigheter.»

Överlärare Lorentz Larson grep in i debatten i Folkskollärarnas tidning nr 9/1954.

»— I USA har man på olika håll och på olika sätt gripit sej an med problemet. I Canada finns förbud mot kriminalserier, i Frankrike censur och i England importbegränsning. I Norge har man haft en kommitté, som sysslat med serierna och som föreslagit ett slags censur.

— Göte Klingberg har räknat antalet olika ord i relation till hela ordförrådet och funnit seriens språk ungefär lika ordrikt som den vanliga barnboken. Detta är gott och väl, men är det tillfyllest? Läser serieläsaren samma mängd ord som den som läser böcker? Blir inte den stilistiska utformningen en annan i boken än i seriens »ballonger»?

— Boken ger atmosfär, karaktärs-teckning, miljöskildring och för detta behövs andra språkliga uttrycksmedel än dem serien behöver för sina kortfattade, avhuggna kommentarer till handlingen. I övrigt tror jag Klingberg har rätt i sina slutsatser. Serien har kommit för att stanna, som amerikanerna uttrycker det, och det gäller för oss att söka hyfsa den.»

Efter att ha refererat en massa brev från lärare, som vittnade om seriernas nedbrytande egenskaper men också om fruktbarande bokpropaganda, slutar Lorentz Larson:

— Här har vi haft bibliotekssakkunniga, som efter Josef Weijnes riktlinjer la upp organisationsplaner — de är nu 5 år gamla — för våra bibliotek. Vi har

haft skolkommissionen, som vill skapa en ny skola, vars realiserande förutsätter ordentligt utrustade skolbibliotek, och vi har haft bokutredningen, som understryker att vår främsta kulturuppgift är att föra de breda lagren av vårt folk fram till den verkliga skönlitteraturen och att detta endast kan ske genom skolans och skolbibliotekens medverkan.

Man frågar sej: Är allt det som sagts från utredningars och myndigheters sida endast tomma ord? Önskar man att vi ska förbli ett folk, som hämtar sin andliga näring ur veckotidningsnovellens fadda värld och ur seriens naiva skräckkammare?»

Och vad säger skolöverstyrelsen?

»— Den stora spridning som denna litteratur fått motiverar en granskning av seriernas sakinnehåll, deras moral, deras idealbildande egenskaper, deras inverkan i språkligt hänseende, deras påverkan av ungdomens känslö- och föreställningsliv. Man kan också ha anledning att undersöka, i vilken utsträckning bildserien kan och bör utnyttjas som pedagogisk metod. Vilket resultatet av sådana undersökningar än blir, torde det emellertid stå klart, att serielitteraturens avarter helst inte bör motarbetas genom statliga censuratgärder av det ena eller andra slaget.

— Tillkomsten av god litteratur för barn och ungdom bör stimuleras, vartill bokutredningens förslag, i den mån de förverkligas, verksamt torde komma att bidra. Olika åtgärder i syfte att påverka föräldraopinionen synes även böra vidtas. Press, föreningar, särskilt föräldraföreningar och Målsmännens riksförbund, och enskilda torde liksom skolor och bibliotek därvid böra lämna sin medverkan. Det synes även sannolikt att de ansvarsmedvetna bland seriemagasins utgivare kommer att ta hänsyn till önskemål, som stöds av en stark föräldra- och läroopinion. I detta sammanhang vill överstyrelsen också understryka det värde som ett välordnat skolbibliotek kan erbjuda i kampen mot den skadliga ungdomslitteraturen och hän-

visar därvid till sina under senare år årligen upprepade förslag om en upp- rustning av skolbiblioteksväsendet.

Vi avslutar med ett citat, som Evald Fransson själv åberopar, och som gäller den avgörande betydelse, som de vuxnas inställning har. Citatet avser en sammanfattning rörande en undersökning vid Columbiauniversitetet 1949.

»Även om blott en enda vuxen i familjen köper och läser serier, verkar detta smittande på barnen. Men icke ett enda barn var i överdriven grad serie- läsare i de familjer, där ingen av de vuxna läste serier. Föräldrarnas egen hållning är alltså en betydelsefull faktor, men däremot verkar deras ord icke ett spår på barnen, inte ens förbud, såvida det finns vuxna läsare i barnens närhet.» (Svensk Skoltidning nr 52/1950.)

Serieeländet synes slutligen bli en fråga om personlig hygien, och de positiva krafterna borde kunna samlas till en opinionsbildande manifestation. Här träder övriga ungdomsledare in i bilden.

Upplagesiffror för serier, 1952:

Fantomen	123.800
Tarzan	103.800
Blondie	60.600
Stålmannen	65.000

Ny Tid

*

Demokratin urholkas och värdet av det lyckosamma framstegarbetet äventyras ifall man inte lyckas komma tillrätta med den rovdrift i smakförsämring och andlig förorening som på alla handa sätt sker i kommersiellt syfte.

Morgon-Tidningen

*

Varför inte en tomatsup till sillen. Och svart vinbärsmust till biffsteken. För att runda av det hela med en söt ananasjuice till desserten.

Stockholms-Tidningen

Resolution

En av de många som antagits vid årets föräldramöten.

Till folkskolestyrelsens kommitté för utredning av frågan om ungdomens förströelseläsning.

Målsmän inom Torpadistriktet, samlade till föräldramöte i Kålltorpsskolan den 4 mars 1954 för överläggning rörande barnen och serielitteraturen, vill i denna fråga göra följande uttalande:

»Vi har med oro iakttagit, hur seriemagasinen snabbt hotar att uttränga boken som ungdomens fritidslektyr. Detta är ett mycket allvarligt problem, framförallt därför att innehållet i många av de mest lästa serietidningarna är sådant, att det måste verka direkt smakförsämrande och förråande på det uppväxande släktet.

Åtgärder för sanering av ungdomens nöjesläsning är därför högeligen önskvärda, och vi hälsar med tillfredsställelse det initiativ som tagits av folkskolestyrelsen på detta område. Skall något resultat kunna åstadkommas, är det emellertid nödvändigt att gå fram på bred front för åstadkommande av en samlad aktion, dels genom hänvändelse till pressen och dels till organisationer av olika slag: ideella, fackliga och politiska.

Olika åtgärder böra därjämte prövas för att stimulera barnen att läsa de goda böcker, som finnas i våra bibliotek. Skolbiblioteken vid Göteborgs folkskolor ha en god standard, men en ytterligare upprustning av framförallt klassbiblioteken skulle säkerligen vara ett verksamt medel i kampen mot den underhålliga nöjesläsning, som nu i stor utsträckning bjuds våra barn.»

Ungdomsfinal den 8-9 maj.

Som vi varslade i marsnumret har tillströmningen från SAM:s föreningar till de planerade ungdomsdagarna blivit rent imponerande. Programmet är dock inte avsett att gå i pompös stil. Det är vardagsvara som skall visas, visserligen så vacker sådan som möjligt, men i alla fall rätt och slätt ungdomsarbete sådant det bedrivs i de olika förbunden. Det blir de egna medlemmarna och de egna ledarna, som får göra hela demonstrationen, med hjälp av den materiel som brukar användas. Ingen artistrevy alltså. Det är också meningen, att ungdom skall kunna få deltaga i arrangemangen, tävlingar o. d., i den mån sådant är möjligt.

Det blir ett rikhaltigt program, som kommer att sträcka sig över lördag eftermiddag och söndag. De religiösa organisationerna kommer att gemensamt

göra ett ungdomsmöte. Idrotten torde komma att bjuda på basketboll, varpa, terränglöpning, stafettlöpning och orientering. Nykterhetsfolket gör estradprogram, delvis av underhållskaraktär, folkdansare och frisksportare kommer att göra uppvisningar, likaså gymnasterna. Scouterna visar ett läger.

Majnumret av Vi alla blir ett programnummer. Det kommer att säljas genom föreningarna. God rabatt skall lämnas. Försäljarna kan dessutom på ett enkelt sätt bli deltagare i en pristävling.

Så — i korthet — kommer ungdomsdagarna att te sig. Föreningarna träder fram med vilja att slå ett slag för aktivitet och målsättning, och de hoppas på gensvar från medlemmar och allmänhet.

Har vi vuxna gjort ungdomen till håglösa anpasslingar?

Rubrik i Aftontidningen

Kom med i studiearbetet kring FN!

— Vetot dominerar ju inte hela FN, faktiskt sker mycket arbete inom FN:s ram utan att beröras av vetot. Det har jag aldrig förr hört talas om eller läst i tidningarna!

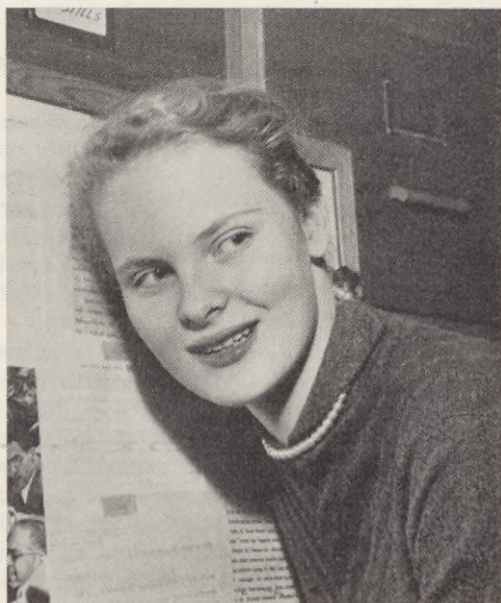
Reflexionen gjordes av en glatt överraskad deltagare i den kurs, som just nu pågår i Västsvenska FN-föreningens regi. Kursen har kallats för »FN:s giv för en bättre värld». Man vill inte förneka eller dölja exempelvis, att det dagligen föds 80.000 barn, trots att den mat som produceras inte förslår till dem som redan finns, att var åttonde människa lider av malaria eller att halva mänskligheten varken kan läsa eller skriva.

Tvärtom önskar man klargöra dessa och andra förhållanden för att med dem som utgångspunkt visa vad som hittills har utträttats och vilka vägar som prövas för att nå bättre levnadsvillkor. Men för den skull måste var och en skaffa sig kunskaper dels om hur FN är uppbyggt och dels om det aktuella läget.

Det gäller stora problem, men de är dock inte märkvärdigare än att de framför allt kräver vilja till samförstånd för att kunna lösas. Direkt eller indirekt berör de oss alla. Till detta kommer att själva det arbete som bedrivs i sina konkreta former är såväl stimulerande som fyllt av spänning och äventyr.

Historien om experten — sedan 1950 har FN sänt 2.500 experter till skilda länder — som lärde en grupp fattiga fiskare i Chile hur de skulle få en tillfredsställande bärgning genom kooperation i stället för att låta pengarna hamna hos en utsugare är enkel och lättförståelig. Den grep göteborgs-flickan Gun Johansson, då hon besökte FN:s informationsbyrå i Köpenhamn, sedan hon vunnit första pris i tävlingen om skolbarnens bästa FN-uppsats. På informationskontoret kunde man visa en film från hans arbete.

Gun fick även se andra glimtar från FN:s arbetsfält och resultatet blev att hon ville veta mera. Både hon och hen-

Gun Johansson

nes mor anmälde sig till FN-kursen, som glädjande nog blivit välbesökt i överkant. Deltagarna består av personer i alla åldrar, representerande olika yrkesgrupper och skilda åsikter. Det gör att diskussionens vågor kan gå höga men mest framträdande är önskan att lära känna FN:s arbete.

De som en gång börjat intressera sig för FN vill veta mera. Först då blir tidningarnas underliga telegram om bokstavskombinationer av många slag helt begripliga och på samma gång får man bättre grepp om vad det hela rör sig om. Då förstår man vilka möjligheter FN erbjuder och att vi själva kan vara med i det arbetet, som innebär en bättre giv för hela mänskligheten. Då förstår man också, att den här kursen måste följas av flera. Västsvenska FN-föreningen är glad för varje meddelande från dem, som vill vara med. Adressen är Vasaplatsen 4, tel. 11 36 80.

Ingrid Segerstedt Wiberg.

UNGDOMS BYRÅN:

- arbetar nu med ungdomsföreningarnas ansökningar om bidrag till lokalhyror, lägerverksamhet m. m. Efter ärendenas behandling i centralkommittén och barnavårdsnämnden beräknas utbetalningarna ske i slutet av maj månad innevarande år.
- kan meddela, att arbetet med de planerade ungdomsgårdarna i Torpa, Högsbotorp och Gamlestaden fortskrider programenligt.
- erbjuder en förening eller ungdomsgård i Göteborg möjligheter att stifta bekantskap med staden Düsseldorf i Tyskland och dess ungdom. Där hålles nämligen under tiden 12—26 september i år s. k. internationella ungdomsdagar med deltagande av 10-talet länders ungdom i åldern 17—25 år. Vereinigung für Internationale Jugendfreundschaft står som värd. Upplysningar genom ungdomskonsulenterna.
- hyser nu en hel del bildband för sagostunder i sina gömmor. De flesta ungdomsråden har hjälpt till att bekosta inköpen av bildbanden, som givetvis kommer att utlånas för programarbetet bland barn här i staden. Björn Björnström vet nästan allt om filmband. Ring honom!
- sysslar även med 16 mm:s smalfilm och filmval. I samråd med ungdomsgårdarna har en poängbedömningslista över c:a 250 filmer upprättats. Förteckningen berör (till en början) i huvudsak sådana barnfilmer, som distribueras genom våra vanligaste filmbolag. Efter anmälan till ungdomsbyrån kan Ni erhålla en dylik poänglista.
- hänvisar till en särskild notis i detta nummer av Vi alla, som talar om en vandringsutställning av göteborgskonst. Utställningen arrangeras av ungdomsgårdarna och Galerie God Konst och omfattar c. tiotalet göteborgskonstnärer. Gruppbesök från olika föreningar kan ordnas!
- sänder slutligen hälsningar från vännerna i Bergen, som kommer med tio representanter till vårens stora händelse: nordiska ungdomsledarkursen för vänortsstäderna den 23—30 maj i Göteborg och Hindås. Har Du tänkt anmäla Dig, så gör det snart.

Starka och svaga.

Tidigare ställdes de unga — inte bara i hemmet utan också i skolan och på arbetsplatserna — under trycket av en auktoritet som fordrade lydnad. Vid ett sådant system var det främst de kraftfulla och egenmäktiga som bröt sig ur ramen. Numera är anspråken på underkastelse lägre, kraven på självständighet större, och det systemet är farligt för dem som ingen vilja har. Frihet har sitt värde »för den henne rätt kan bruka» men är riskabel för andra.

Aftonbladet

*

Även om det blir tämligen hyggliga konjunkturförhållanden kommer det un-

der det närmaste decenniet att bli allt svårare och svårare att skaffa ungdomen arbete och yrkesutbildning. Skall det därtill bli sämre tider på arbetsmarknaden — ja, då blir läget för ungdomen mycket bekymmersamt, i synnerhet för alla dem som är handikappade på ett eller annat vis.

Göteborgs-Tidningen

*

Hur skulle ungdomsbrottsligheten te sig om vi inte hade idrotten? frågade idrottsprästen Sam Norrby. Han fick icke något svar. Riksdagen visade tydligt, att den inte förstår problemet.

Göteborgs-Posten

UNGDOMSGÅRDS-

- IDROTT

Redan tidigt blev idrott och friluftsliv väsentliga beståndsdelar i ungdomsgårdarnas verksamhet. Sålunda må nämnas Lundby ungdomsgårds nu traditionella poängjakt, det värdefulla och snart efterbildade samarbetet mellan Källtorps ungdomsgård och Göteborgs Sportsklubb samt utbyte med ungdomsgårdar på andra orter i form av matcher i olika idrottsgrenar.

Bland nyheter märkes ishockeybanorna vid Källtorp och Stora Katrinelund, vilka därtill utgöra tävlingsbanor för Göteborgs idrott i sin helhet.

För att stimulera och samordna den idrottsliga verksamheten utverkade Centralkommittén medel till en idrottsinstruktör. Denna post har visat sig vara en svår men tacksam syssla. Bland dem som hittills innehåft uppdraget och därmed satt sin prägel på utvecklingen må nämnas Holger Davidsson och Leif Bergstrand.

Den nu verksamme instruktören, Lennart Englund, har byggt vidare, och under hans ledning har idrotten nått en glädjande omfattning. Arligen avverkas massor av serier i bordtennis, handboll, korgboll och fotboll. Dessutom organiseras prov för olika idrottsmärken, utfärder, terränglöpningar, poängjakter och orienteringstävlingar, de senare vanligen med utflyktsstugan Härsjönäs som replipunkt. Genom kursverksamhet arbetar Lennart Englund för att öka tillgången på ledare och för att införliva nya idrottsgrenar, exempelvis basketboll, med verksamheten.

Till vänster: (Över) Majpojkar som vunnit en terränglöpning. (Under) Den stora inomhusidrotten. I mitten: (Över) På vandring. (Under) Orienteringskurs. Till höger: (Över) Lennart Englund förrättar prisutdelning. (Under) Korgboll i X-huset.

Boken och tonårsungdomen

Av Folkskollärare Sven Bergman, Vadstena

Det är inte alltid så lätt att få tonårsungdomarna att försöka sig på »riktig» litteratur, det vet var och en, som försökt. Och svårare och svårare blir det väl, ty både bildmagasinen — serierna! — och de underhaltiga novellmagasinen vinner ju terräng, och detta bådar ingenting gott. Ty så mycket är visst och säkert, att sådan läsning medför läslättja och förskämd smak. Den »riktiga» boken ser alltför massiv ut, den är för tättryckt (ja, det är en beklaglig sak i vårt land, att typografin oftast, när det gäller skönlitteratur, är eftersatt. Och hur ofta får man en roman med bilder till?) och har för många sidor. Inget omslag rafflar i allmänhet, och bakpärmens innehållsredogörelse verkar inte på något sätt stimulerande... Och ändå har mycket av det, som trycks i våra dagar, ärende just till ungdomen, har speciellt lätt för att förstås av just den, talar dess eget språk och behandlar just dess speciella problem. Ibland tycker man, att situationen är nära nog hopplös, när man undersöker tonårsungdomens läsvanor... men man får inte ge upp.

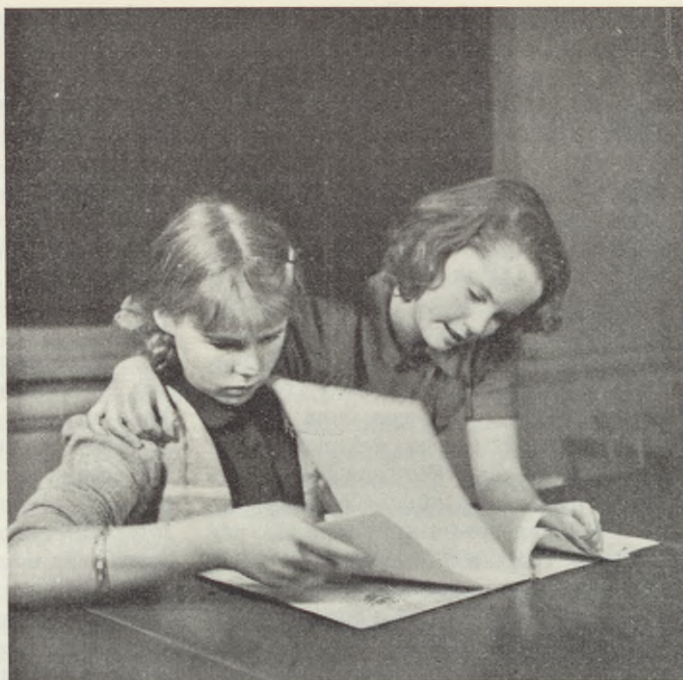
Vill man vara rättvis, måste man väl också medge, att en hel del av det, som trycks, inte är just så lättförståeligt, varken i språkbehandling eller motivval, och att det måste krävas en hel del läsvana och läserfarenhet för att kunna tillgodogöra sig t. ex. en Eyvind Johnson eller en Harry Martinsson. Det gäller alltså att försöka ge ungdomen läsvana och läserfarenhet, smak för värdefull litteratur och dristighet att ge sig i lag med den. Man får börja så smått och ge sig tålmod. Tre vägar har jag själv prövat på — om med tillräcklig framgång låter jag vara osagt. Men nog kan jag lämna ett par uppslag att arbeta med.

Det första receptet är dramatisk högläsning med fördelade roller. Dramatik

anser jag vara en av infartsvägarna till den stora litteraturen. Dels rör det sig om korta saker — man hinner läsa en bok på en kväll — dels är det ett starkt koncentrerat stoff och dels blir den läsandande, i varje fall vid dramatisk högläsning med fördelade roller, personligt engagerad. Han läser inte längre om någon, som är i svårighet, han är i svårighet och söker förtvivlad en utväg. Han är hjälten, som vågar trotsa fördom och förakt eller som dukar under för upprörande orättvisor.

När det gäller att välja pjäser, kan man gärna börja med sådant, som skrivits för amatörteatern, innan man ger sig på större pjäser. Det finns även där en hel del värdefullt att välja på. I Ungdomsteatern, utgiven på Sv. Lärartidnings förlag, finns t. ex. i första delen en liten vacker sak av Anna Wahlenberg: *De två systrarna*. I samma del finns Gerda Meyersons dramatisering av Selma Lagerlöfs novell *En julgäst*. På Fritzes förlag finns två trevliga pjäser med ämnen, som måste tilltala även mycket ung ungdom: Anna Wahlenbergs *Pappas kria* och Signe Fredholms *Söta fars födelsedag*. Egentligen ska ju alla de här nämnda pjäserna uppföras som spel, i dräkter och allt, och kanske kan en läsning locka därtill — men de går bra att läsa som ren underhållning också. Andra pjäser, som jag erinrar mig ha läst med tonårsungdom men inte nu kommer ihåg förlagen för, är *Fyrljuset* av en finländsk författarinna, ett par pjäser av Margit Palmar (den ena hette *När isarna gå upp* och den andra *Lasse-Maja*) och Betzonichs *Guldkarossen*. Ivan Oljelunds *Människans händer* och *När döden kom bort* har jag också använt, och de slog an. Man kan gärna ta fram katalogerna från Lindarnas förlag och kanske också Sture Malmgrens, *men man ska inte lita på förlagets egen*

Till boken finner man vägen genom gemensamt, eggande intresse.

reklam och man ska inte släppa fram ungdomarna till en pjäs, som man inte själv läst först, det är åtminstone min erfarenhet.

Har man börjat så vackert med sådana där lättfattliga och lättlästa saker, har man lagt en god grund för vidare strövtåg, och nu vågar man kanske ge sig på lite »stor» litteratur. Selma Lagerlöfs *Dunungen* har alltid varit något av det pålitligaste att ta till, om man bara har en flicka, som kan läsa huvudrollen med inlevelse. Det är en roll, som det går att leva sig in i. Ibsens *En folkfiende* har jag lyckats bra med — men där är de kvinnliga rollerna inte mycket att hurra för. Tor Hedbergs *Johan Ulfstjerna* är finfin och den bör man inte försumma. Av Strindberg är det väl närmast *Lycopersa*, som kan komma ifråga, och den brukar gå bra, men man ska kanske ha med något lite mera påtagligt och realistiskt. Vilhelm Moberg har *Vår ofödde son*, som berör ett mycket ömtåligt ämne. Björn-Erik Höijers *Det lyseri kåken* kommer jag ihåg med

särskild glädje, den slog an. Det finns en hel del radiopjäser, som är mycket lämpliga, det tjänar ingenting till att här försöka räkna upp. De kan ju vara rätt svåra att komma över, så där får man nog ta, vad man kan få. Just radio-utgåvorna är särskilt lämpliga, eftersom de är förkortade och förenklade, och det rör sig alltid om värdefulla saker, även om man nog måste lägga på minnet, att allt kanske inte är just tillgängligt för den ungdom, som det här är tal om.

När päserna läses enskilt, vidtar man inga som helst arrangemang. Man sitter runt ett bord. Helst bör man ha tre böcker till hands för att slippa de tråkiga avbrott, som måste bli följderna, om man ska skicka boken över från den ena sidan bordet till den andra just på »ett spännande ställe». Ledaren för gruppen fördelar rollerna efter den erfarenhet han har av ungdomarna och deras förmåga att läsa dramatiskt, ge sig hän åt rollerna, deras läggning, lämplighet för resp. roll osv. Att eftersträva matematisk rättvisa är nog inte rätta vägen — det reagerar förresten ung-

domarna själva emot: de vill, att den som läser bäst ska läsa mest. Det blir mest levande så. Ledaren kan själv läsa med men bör nog inte ta åt sig någon av huvudrollerna. Kan han i stället visa, att även en liten biroll kan göras levande och vara värd att lägga ner arbete på, så gör han propaganda för god läsning. Däremot ska ledaren läsa alla parenteserna (»Hon ställer sig vid fönstret och står där tyst en lång stund» etc.) samt svara för effekterna. Med detta menar jag, att han ska markera de steg, som pjäsen anger ska höras i trappan, den knackning på dörren, som behövs för att ge liv åt scenen, det pistolskott, som krävs (å, pistolskottet i Johan Ulfstjerna, hur många gånger har jag inte fått dem kring bordet att hoppa till, när jag slagit i det med handflatan!) osv.

En och annan pjäs, som man känner att man lyckats bra med och vill dela med sig av, kan man sen uppföra, inte offentligt men för kamrater i en större krets, på ett föreningssamkväm etc. Då lönar det sig att vidta lite arrangemang, som är ägnade att inge publiken stämning och få den med på noterna. Detta är viktigt, ty publiken är ju »utomstående», får inte deltaga. Jag brukar då placera bordet, där de läsande ska sitta, mitt i salen och släcka all belysning med undantag för en skrivbordslampa på detta bord. Om jag väljer en lampskärm alltefter pjäsens innehåll, uppnår jag ytterligare effekt. (Jag tänker inte förklara detta för den, som inte förstår av sig själv). På bordet ligger de tre eller fyra pjäsexemplaren uppslagna. Det hela är så enkelt: den, som är inne på scenen för tillfället, sitter vid bordet. Den, som »går ut», lämnar bordet och tar plats på en bänk i halvskyminingen ett par meter ifrån. Ledaren kan med fördel placeras vid ett eget litet bord vid sidan om, så att han inte förblandas med de i pjäsen »uppträdande».

Vid ett sådant »offentligt» uppförande vinner man oftast på att inte uppföra hela pjäsen, såvida denna inte är mycket kort. Bäst är, att ledaren berättar t. ex. första akten, som ju bara är uppräningen av spelet, kanske också andra

akten, där trådarna bara börjar tvinnas samman. Så läser man kanske tredje akten. Fjärde akten återberättas — men femte akten bör nog i allmänhet läsas: den innehåller ju den dramatiska kulmen. Vad man ska återberätta och vad man ska »uppföra», växlar naturligtvis från pjäs till pjäs, och det måste bli ledarens ensak att avgöra från fall till fall.

»Sespelet» börjar emellertid lämpligen med en presentation av författaren (mycket kort!), pjäsen (t. ex. att pjäsen vill aktualisera ett visst problem etc.) och de medverkande. Jag har provat både att ha de läsande alldeles utan dräkter och att markera dem med bara en schalet, en schal över axlarna, en cap, ett plommonstop etc. och jag vet inte, vilket som är att föredra. Blir »grevjorna» för många och för markanta, kan de dra åhörarnas uppmärksamhet från läsningen, som dock är huvudsaken — men är de medverkande många, kan en mössa och ett utslaget hår hjälpa publiken att skilja dem från varann.

Det blev mycket om den dramatiska läsningen. Men jag uppehåller mig helst vid den. Den är tacksammast, både att syssla med och att berätta om — och den är så lätt att arrangera och ändå så förvånansvärt lite uppmärksammas och använd. De andra två vägarna, jag skulle vilja peka på, är svårare att ge recept för. De kräver mer av den, som ska hjälpa ungdomarna till rätta. Den ena vägen är lyrikläsningen, och den andra är boksamtalen.

Ungdom i tonåren är mycket mottaglig för lyrik. Det går inte att komma ifrån — och det bör man utnyttja. Men poesin måste vara så vald, att den är lätt att läsa, lätt att förstå — och lätt att tillämpa, vilket ju i sin tur bara är en del av förståelsen. Jag har börjat ett par gånger med Nils Ferlin. Hans sångbara ton, hans lustigt enkla ordval, hans tillspetsade formuleringar brukar tilltala ungdom. Man sitter kring ett bord och läser högt. Var och en läser en dikt, och boken vandrar från den ene till den andre. Dock bör man kanske inte läsa jämsöver, utan ledaren kan ha lagt små lappar, där de bästa dikterna finns. Hos

Ferlin är de inte svåra att finna. Hos Hjalmar Gullberg bör de också gå att få tag i. Också hos Fröding. Bengt E. Nyström har en hel del dikter från sin skolmiljö; de bör vara tacksamma att ta fram. Dan Andersson kan göras intressant genom att man berättar om hans liv före läsningen. Själv har jag aldrig provat men skulle ha lust att pröva (på lite äldre ungdom) Stig Sjödens *Sotfrågmen t*. Kanske kunde man t. o. m. tänka sig en Ture Nerman, när han var som mest rebellisk — överhuvudtaget ska man inte vara rädd för tendentiös dikt. Den har stora möjligheter att låta ungdomens röst spela ut för fullt. Jag har aldrig försökt mig på att läsa »lösa» dikter, alltså en dikt av en skald och en dikt av en annan, en av en tredje osv. och jag vet inte, om jag tror, att det skulle vara så bra. Man behöver nog liksom komma in i ett visst röstläge och tonläge för att kunna läsa bra, och då ska man nog hålla till en hel kväll hos samme profet.

Den tredje vägen är tyvärr inte mycket att säga om. Den innebär, att man lockar en flicka att läsa Sally Salminens *Katrina* och att hon i sin tur förmår sin bästa vän att också läsa boken. När tre eller fyra stycken har läst den, samlas man kring en brasa och samtalar om boken. Det är inte fråga om varken stilkritik eller innehållsanalys — det är helt enkelt bara ett erinrande av bokens händelser: — Minns du, när *Katrina* först kom ut till ön? osv. tills samtalet kommer i gång och man engagerat sig i bokens stämning och miljö. Då kan ledaren kasta fram en fråga: — Hur skulle du ha gjort, om *Du* varit *Katrina*? eller: Kunde *Katrina* ha handlat på något annat sätt?

Huvudsaken är: 1) att samtalet kommer i gång, 2) att samtalet blir personligt. Sen behöver det inte ge så mycket mer. Det gäller bara att komma in i samtalets konst. Brasan spelar därvid en mycket stor roll. Kanske också apelsiner att skala eller en kopp te.

Visst finns det mycket att läsa på detta sätt och sen utbyta tankar om. Man kan ta Saljes senast utkomna bok:

Den söker icke sitt... Laxness' Salka Valka bör också gå bra, fast den är onekligen lite för omfångsrik. Anna-Lisa Lundqvist har givit ut ett par ungdomsböcker, jag erinrar mig särskilt *Flickan i regnet*, som bör »gå in» hos den yngsta tonårsungdomen. Harald Beijer har *Per och motorcykeln* samt *Mordbrand*, av vilka inte minst den senare är något för grabbarna. Det tjänar nog inte så värst mycket till att föreslå ytterligare böcker i detta fall, då ju ledaren i alla fall först själv måste läsa boken och finna den något att ge. Är han själv läsvan, vet han många böcker, han vill dela med sig av till ungdomarna — är han inte läsvan, ja, då kan han inte alls ta hand om denna del av ungdomsarbetet.

RECENSIONER

Lorentz Larson: *Ungdom läser*. Pedagogiska skrifter. 10: —.

I dagens omfattande debatt om barnens läsning av serier och magasin torde ifrågavarande bok, som är en undersökning över läsintressena hos barn- och ungdom i åldern 7—20 år, vara det enda för envar nu lätt åtkomliga underlaget av saklig karaktär.

Undersökningen gjordes på initiativ av Sveriges Allmänna Folkskolläraryörening, med stöd av tidningen *Folket i Bild* och Statens arbetsmarknadskommission samt under medverkan av en rad framstående pedagoger.

För alla dem, som nu ger sig med i »seriekriget» — och vem vill inte det — men som vill göra detta med något av den säkerhet, som endast kunnighet skänker, är boken ett oskattbart hjälpmedel. Eftersom den inte endast granskar serieflorans beskaffenhet och utbredning utan även prövar barns och ungdoms läsning i allmänhet, ger den åt alla för ungdomsarbete intresserade en orienterande insyn i unga människors intressen och förhoppningar, som kan vara vägledande för arbetet.

Den enda brist, som kan beklagas, är att undersökningen endast gäller skolelever, men då klientelet utöver eleverna i folkskolan som centrum och massa dessutom är hämtat såväl från barnhem, skyddshem och uppfostringsanstalter som från läroverk, seminarier och folkhögskolor, torde materialet kunna betraktas som mycket representativt.

*

Weiner—Norrman: Sångbok för skolan. A. V. Carlsons bokförlag. 3.95.

I denna sångboks 14:e upplaga har sångerna ordnats i ämnesgrupper. Efter stamsångerna följer sålunda bl. a. avdelningar för Hembygd och fosterland — I folkton, danslekar — Ungdoms- och vandringssånger — Sång, spel, sällskap osv. I fråga om urval representerar boken ett brett register från folkvisor i gammal pålitlig uppsättning till Lasse Dahlqvist, Evert Taube och Karl-Evert.

I bokens teoretiska avdelning finns bl. a. anvisningar för ackompanjemang samt råd beträffande användningen av enklare musik- och rytminstrument. För klubbledaren, som alltid är på jakt efter visor och trallar är boken utan tvivel ett gott komplement till andra samlingar.

*

Benkt Gerremo: Handledning i ytbehandling för träslöjd. A. V. Carlsons bokförlag. 5.50.

Hobbyarbetet breder ut sig bland ungdomsverksamhetens sysselsättningsformer. För slöjd- eller hobbygruppen men även för självbyggarnas inredningspyssel i klubblokaler eller sportstugan är Gerremos lilla handledning en god vägledning beträffande material och verktyg, deras förvaring och skötsel samt naturligtvis tekniken vid olika slag av ytbehandling av trä. Boken är rikt illustrerad med arbetstempon, färgprover och mönsterförslag.

Kolleger och konkurrenter

Så ligger månadens skörd av förenings-tidskrifter på skrivbordet med en imponerande samling nytt från skilda hörn av vårt rika förenings- och organisationsfält. Här ges rika tillfällen för uppslag till debattämnen inom klubben eller föreningen, arbetsuppgifter för klubbens hävdatecknare och klippboksentusiast m. fl.

ABF:s tidning *Fönstret* inrymmer en rytande Stahre med förnamnet Sven-Arne, som i debatten om arbetarrörelsens kultur- och miljöprogram, starkt och onödigt myndigt gisslar Birger Normans diktsamling *Vandring utställning*. Hugo Heffler redovisar i *Folklig Kultur* vad studiecirkelarna i landet sysslade med under verksamhetsåret 1952/53. Visste Ni, att över 400.000 deltagare i sammanlagt 35.437 studiecirkel under året deltog i de samverkande bildningsförbundens frivilliga studiearbete. Kanske kunde man ana något ditåt. Att »konst» upptog det största procentuella antalet av studiecirkelarna var emellertid en överraskning för mig.

Om kristna värderingsnormer för film skriver Sten Furhammar i *Gymnasistbladets* första nummer i år. Han ställer frågan: »Hur skall en kristen reagera inför filmerna Quo Vadis och Mannen från vidderna.» »Spontant», säger artikelförfattaren. »Utan moraliska fördomar och utan rädsla att falla ur den lutherska nåden. Han måste vara självständig så långt han förmår, utan att föreskriva sig åt grupptycken och kategoriska värderingar...»

I *Lederbladet*, utgivet av Dansk Ungdoms Fællesråd, skriver Verner Sinnbeck om »Barnepige-Politiken» och om människornas syn på de politiska ungdomsföreningarna i allmänhet. Han tänker väl inte på de svenska kollegerna, som just nu gnisslar tänder över att inte statsrådet Sköld och den Lundska kommittén tänkte på dem i samband med den nya statliga (ekonomiska) given åt ungdomsarbetet?

I *Örnledaren* återfinner läsaren »Our English column». När får vi regelbundna kapitel på något av de nordiska originalspråken i våra föreningstidskrifter? I välredigerade *Scouting* (KFUM) kan man läsa om internationellt arbete och — genom en insändare — om scouting och ungdomsproblem. »Det personliga greppet» kallar oförbränneliga, jubilerande Justus Elgeskog en ledande artikel i nr 12 av NTO:s *Ariel* för. Jag saxar: »Naturligtvis är det personliga greppet (ex.vis i föreningslivet) inte bara en finurlig metod. Om man inte själv personligen är något, blir det närmast en lek. Det måste därför för alla vara angeläget att komma ur nummer-

rocken och så långt som möjligt bli personlighet.»

»Behövs en radikalisering av (socialdemokratiska) ungdomsrörelsen och i vilken riktning?», frågar Rolf Juring i en *Frihet*-artikel (nr 5). Artikeln, som kallas »Politisk dynamit — håller omprövningen» är värd att läsas utanför tidningens ordinarie läsekrets. Atskilliga av tankegångarna berör nämligen ungdomsrörelsen i stort.

Så är även fallet med Rulles (R. Nevelings) artikel i nummer 2 av *Totem*, där han bland annat talar om att ge föräldrarna *aktivt medansvar* i scoutarbetet. Apropå ledarbristen, som diskuteras landet runt, vad sägs om detta?

K. Ason

Tonårsklubben

fortsätter med FN-program. Fjärde gruppen hade fått följande uppgift:

Lägg upp en träff eller möte kring FN. (Tänk på bildband, film, föredrag, broschyrer, sång, musik m. m., m. m. Deltagarna 15—20 år.)

Gruppens planläggning:

Reklam: Klatschig annonsering.
Personlig inbjudan till gårdens ungdomar.

Lokal: Katrinelunds ungdomsgård (Nya lokalen).

Publik: Gårdens ungdomar, c:a 50 st.

Tid: Kl. 19.00.

Målsättning: Att få största möjliga antal intresserade.
Ev. fortsättning i studiecirklar.

Program:

1. Sång till gitarr av C. G. Österlund.
2. Människans rättigheter. Föredrag.
3. Kerstin Andersson för oss ut på en resa jorden runt.
(Publiken med i sången.)
4. Film: Jordbävning i Ecuador.
De första stegen.
5. Plats för prat och information om studiecirklar.
6. Avslutning av C. G. Österlund och hans italienska vänner.
Sång till gitarrer.

FÖRENINGSNYTT

Ur Göteborgs Frisksportklubbs programcirkulär saxar vi:

»Det drar ihop sig till Årets Största Äventyr: VÄREN:

Som Du ser av nedanstående avviker detta cirkulär i viss mån från de föregående. På sista månadsmötet enades vi nämligen om att icke för två månader framåt spika ett program med evenemang varje söndag och stundom dess emellan också, eftersom erfarenheten visat, att uppskattningen av dylika arrangemang varit mycket minimal. Vi inskränker oss alltså till att planera för ett fåtal större händelser och dess emellan har vi stugan som stående träffpunkt. Och så uppmanar vi Dig att noga följa med i klubbsekreterarespalten i G. P. samt på hälsobodarnas och Drottningports anslagstavlor.

Vårprogrammet skulle alltså bl. a. te sig ungefär så här:

Påskhelgen skall vi tillbringa på traditionsenligt sätt i vildmarken någonstans.

Första maj-helgen håller Förbundet årsmöte på Stensund.

Lördagen den 8 maj har Waerlandklubben (eller Hälsoklubben, som den kanske heter då) sin stora vårfest på Wendelsberg.

En dag i vackra maj kommer Göteborgs ungdomens samarbetsorganisation att anordna en propaganda i Slottsskogen. Frisksportarna har fått ett par timmar därav till sitt förfogande och då skall vi visa vad vi kan och vad vi vill.

Är Du pigg på vardagsmorgonvandringar med fågelstudier i maj? Då får Du masa Dej upp senast kl. 4.00 och cykla bort åt Sisjön (nära Mölndal), så träffas vi där. Vi återkommer även här om.

Pingsthelgen kommer med största sannolikhet att utnyttjas dels till en fortsättning på den frisksportkurs, som vi hade i stugan förra året, dels till Hornakampen.

omtalar Kjell Anderson, att 18.000 göteborgsfamiljer kommer att inbjudas till vernissage!

Göteborgs ungdomsgårdar kommer under våren 1954 att lancera en vandringstställning av göteborgskonst, arrangerad i samråd med Galerie God Konst, som kommer att visas i fem ungdomsgårdar i olika stadsdelar. Den första vernissagen hölls i Änggårdens Fritidsgård onsdagen den 7 april. Intendenten för Göteborgs Konstmuseum, docent A. Westholm öppnade utställningen. Deltagande konstnärer är Sune Alehammar, Birgitta Flink, Rudolf Flink, Lennart Frisk, Karl-Axel Gadd, Helge Lindahl, Knut Lindström, Arne Malmberg, Liliane Nystroem-Malmberg, Selim Soldan och Lars Svan. Genom gruppkursband kommer posten att förmedla inbjudan till c. 18.000 hushåll i de stadsdelar där utställningen visas, nämligen:

Änggårdens Fritidsgård
Torild Wolffsgatan 22

7—11 april

Bjursläotts Ungdomsgård
Karl Staffsgatan 4

21—25 april

Mossebergs Ungdomsgård
Dr. Liborius gata 40

28 april—2 maj

St. Katrinelunds Ungdomsgård
Levgrensvägen (Burgårdsparken)

5—9 maj

Källtorps Ungdomsgård
Virginsgatan

12—16 maj

Utställningen är öppen onsdagar, torsdagar och fredagar kl. 19—21, söndagar kl. 13—21.

Örnefeldts Tryckeri

Smedjegatan 6 — GÖTEBORG C

Telefon 13 45 45

Tidskrifter — Kataloger

Broschyrer — Affischer

Blanketter m. m.

UNGDOM!

Tag

KÖRKORTET

hos

BERGS BILSKOLA

PARKGATAN 33

TELEFON 11 39 01

SPORTHANDLA

i

**BJURSLÄTTS
JÄRNHANDEL**

Bjursläotts Torg 2 (Slätta Dammsområdet)

GÖTEBORG H — Telefon 23 02 50

FANOR och STANDAR

i olika storlekar och prislägen tillverkas till allas belåtenhet. Skisser och priskurant på begäran. KONSTNÄRLIGT o. välgjort arbete garanteras

FIRMA V. LINDBLAD

Rostastrand 21 - ÖREBRO - Tel. 406 87

Välj

med förtroende

Sirius

kvalitetskonserver

Vialla

TIDSKRIFT FÖR GÖTEBORGS UNGDOMSLEDARE

Redaktör och ansv. utgivare ANDERS SUNDVALL

Adress: UNGDOMSBYRÅN

Ö. Hamngatan 28 - Göteborg - Tel. 17 09 20

Prenumerationspris kr. 4: —. - Postgiro 49118

Örnefeldts Tryckeri, Göteborg 1954

UNGDOM och ALKOHOL ?

Läs om detta problem i boken

"FLASKAN och NARREN"

Rekvirera från

LÄNK-NYTT

4:de Långgatan 20, 2 tr.
Tel. 24 56 25 - Göteborg

PRIS: Endast kr. 3: —

Slöjdföreningens Skola GÖTEBORG

Skola för undervisning i konstindustriella och tekniska yrken grundad 1848.

Arbetsår 12 september—28 april.

Dagskolor för: möbler och inredningar, keramik, textil, metallkonst, reklam och bokkonst, dekorativ konst och skulptur.

Aftonskolor för: möbelsnickare, möbelritare, bildhuggare, reklamtecknare, dekoratörer, litografer, bokbindare, husbyggnadstekniker. Dessutom utbildning i elektroteknik, skeppsbyggnad och maskinteknik.

Specialskolor för: guldsmeder, kartritare, fotografer, sättnare och tryckare.

Statlig utbildning av sysselsättnings- och arbets-
terapeuter. — Prospekt sändes på begäran

Foto Kino — Handla

alltid i SPECIALAFFÄREN där Ni erhåller
korrekta och riktiga råd och upplysningar.
Hos oss får Ni dessa GRATIS.

Vi har dessutom stadens största sortering.

ARKADENS FOTOAFFÄR

Västra Sveriges ledande Fotoaffär Gbg. Tel. 11 14 55

